

Ráðgevandi nevndin vælkomin

RÁÐGEVANDI nevndin er nú aftur ávegis til Føroya. Ít er at meta um dómurin hesuferð verður rís ella rós um tær royndir, gjørdar hava verið til aftur at fáa gongd á samfelagið og javnvág í búskapin.

BÚSKAPARLIGA javnvágin er helst batnað nakað, men einsamallan kunnu vit ikki nýta henda bata til nakað, um hann er treytaður av vaksandi arbeiðsloysi.

ONKUR KANN halda, at um betur hevði verið lurtað eftir hesi nevnd, var kanska okkurt øðrvísi í dagsins Føroyum. Okkurt er sjálsagt í hesum, hóast vit altíð hava loyvt okkum at hildið, at nevndin altíð hevur lagt størra dentin á sparingarnar og bert hendringa havt viðurkenning á munni um tær iløgur, sum gjørdar hava verið og sum sanniliga hava drigið rætta vegin.

SJÁLVSAGT skulu vit lurta

eftir nevndini, sum jú ger arbeiði sítt í bestu meining, og sum stóðan er, eru møguleikar okkara fyri at koma burtúr núverandi trupulleikum færri enn onkuntíð. Hesir eru nærum ikki aðrir, enn teir, ið landsstýrið hevur skotið upp um meirvirking av okkara egna og tí innflutta fiski, fáast kann hendur á. Alt stendur og fellur sostatt við hesum og harvið eisini við tí, sølulið okkara kann fáa fyri hesa vøru.

FRAMLEIÐSLA okkara av meirviðgjørdum vørum er ment munandi — í prosentum, men er enn skammiliga ússalig, men fyri hetta vænta vit, hóast enn neyðarsligu nøgdirnar, bert rós, nú landsstýrið sjálvt gongur undan í hesi neyðugu menning.

MEN SPARAST skal, afturhald vísast í iløgum og almannarakstri, men her má sum altíð sparast við skili, tí at skera so tætt at beini, at alt gróðrarhold er burtur, er vánalig sparing.

FREMSTA treytin fyri gróðri aftur í samfelagnum er útvegjan av fleiri arbeiðsplássum, ikki minst til ungdomin, sum

er eina meinast raktur av hesi vanlagnu, og um afturhald er neyðugt viðvíkjandi fleiri skúlaútbyggingum í lötuni, so má afturhald ikki aðalmerkja royndir okkara til at hjálpa hesum til arbeiðis.

EISINI mugu sparingarnar verða so avvigaðar, at vit ikki missa av hondum tað kanska dýrabarasta aftan á arbeiðsfólk og tilfeingi okkara — nevniliga tann rættliga góða virkiskunnleika, vit hóast alt hava á mongum økjum, ikki minst innan fiskiskap, fiskavirking, skipasmíð og undirvinnur til hesar.

ER HESIN kunnleiki fokin — ella kemur bert munandi glopp í tæmastuføri okkara innan hesar vinnur, er illa spart.

VIT SIGA, at trúgv flytur fjøll og viðhvørt er ikki annað eftir enn trúgvín á, at tað skal bera til. Hesari stóðu hava vit verið í áður, sum vit hjálptir av góðum slóðarum, ágrýtnum veiðimonnum og politiskt útvegaðum møguleikum á fjarleiðum, stríddu okkum burtúr.

HESIR møguleikar á fjarleið-

um eru væl minni í dag, men við rttu eggjanini og frægest møguliga fyriskipaðu møguleikum fyri einari nakað broyttari fiskivinnu, skal vend aftur koma í rætta vegin.

UM NEVNDIN verður eins sannførd um hetta, kunnu vit av royndum ivast í, men annað enn viðurkenning fyri broytingina av stuðlinum til nýggjar framleiðslur heldur enn bara til rakstur, ber illa til at vænta.

NEVNDIN og hennara góðu ráð skulu vera vælkomin, tí hava vit nakrantíð havt brúk fyri góðum ráðum, so er tað júst nú. Bert skal hon vita, at vit ið okkara góðu sum vánaligu royndum av erkvísni vinnu okkara eisini hava okkara hugsanir um, hvussu tætt tað ber til at skera um vón skal vera fyri afturgroði.

sosigaley

Nervarnir gingu fyri

Dimmalætting skrivur í oddagrein týsdagin um uttanlandsskuldina. Blaðið heldur orsökina til valið í ótið vera, at nervarnir hjá tjóðveldisflokkinum gingu fyri.

Det fremgår ligeledes af det statistiske kontors oversigt, at det politisk historisk sammensatte efterfølgende landsstyre bestående af Sambandspartiet og det republikanske løsrivelsesparti med Folkeflokket som tredje og største partner fik bremsset det første halve år, efter at finanssager kom til at sortere under det ene af Sam-

bandspartiets to landsstyremedlemmer, og det næste år igen bragt ned på mindre end en tiendedel af, hvad det havde været i de socialdemokratiske vildeste år. Som bekendt svigtede nerverne på løsrivelsesfløjen, da det for alvor gik op for dem, hvor langt ud i det økonomiske ufore de sammen med Socialdemokratiet de foregående fire år havde fort det færreste samfund, og hvor meget der stadig måtte strammes økonomisk for at få søgt rettet op på forholdene, og der måtte udskrives valg til Lagtinget midt i valgperioden.

Bert hálont ráð at koyra trygt

Dagblaðið heldur, at ein skal í minsta lagi vera tingmaður fyri at kunna keypa ein rimiliga tryggan bil. Blaðið skrivur m.a. í oddagrein í gjár:

Partur av tingmonnum duga nevniliga ikki at fata, at bert hálont í dag hava ráð at koyra trygt og umhvørvisvinarliga. Ein skal minst vera tingmaður ella hava eitt feitt alment ella privat (um nokur eru eftir) starv fyri at kunna keypa ein rimiliga tryggan og umhvørvisvinarliga vælutgjørdan bil. Og samtundis ger galdandi tolllóg, at vit premiera smæstu og minst tryggu

bilarnar, sum ikki eru petti meira umhvørvisvinarligir enn aðrir, heldur tvørturímóti.

Hvørki tann nú helst gamli yvirklassabilurin, rimiliga nýggi meðalklassabilurin ella hobbyveteranurin í garasjunni eru í dag at meta sum statussymbol ella útrykk fyri snobbari. Tá eru húsin og garasjan nógv meira spennandi í so máta. Men »kamuflasjan« er oftast mest avdúkaði, tí mong av teimum áðurnevndu illviljaðu kamuflera sín egna vælstand í dag — eins og almennu fitignisarnir við böttum buksu og partisanturruklæði gjørdur gjøgnum øll áttatiáriini — við t.d. einum 2CV.

Júst hetta er munurin

Oyggjatiðindi finnast harðliga at blaðfólki á Sosialinum tí tey eru ov naiv. Orsøkin er, at blaðfólkið hevur endurgivið Jógvan Sundstein fyri tað hann hevur sagt. Hetta er, sum flestu kunugt sambært Oyggjatiðindum, eitt brotsverk í sjálvum sær.

Blaðið skrivur millum annað, at samrøðan var merkt av máttloysi hjá blaðmanninum, sum ikki hevur ein fingur at seta niður á samgonguna. Har á blaðnum hava teir heldur ikki evnir at

seta niður á nakað uttan so, at teir sjálvir eru í andstöðu, skriva Oyggjatiðindi.

Hetta sigur meira um Oyggjatiðindi enn um Sosialin. Á Sosialinum hava vit tann arbeiðshátt, at tá vit endurgeva tey vit spyrja um eithvørt, so skriva vit tað hesi fólk veruliga hava sagt, -uttan at leggja teimum orð í munin.

Sum skilt er øðrvísi á Oyggjatiðindum, har fólk neyvan kenna síni egnu orð aftur.

Júst hetta er munurin.

